

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ

Του ΡΟΔΟΛΦΟΥ ΜΠΡΙΝΖΕ

Ο κ. Πετρουσκέν, εισοδηματίας στο Ντρέ και ιδιοκτήτης μιάς μικρής]] ελληνοοριμανδικής επαύλεως, γεμάτος χαρά και ευχαρίστησι τελείωσε το διάβασμα ενός γράμματος που του είχε φέρει πρό όλλι- του ο ταχυδρόμος. Του έγγραφε η αδελφή του ή καλή και αγαθή Γερτρούδη Πετρουσκέν και του άνήγγελλε την άφιξη ενός συμπαθη- τικού νέου ό οποίος έχοχότανε για να ζητήσει σε γάμο την μονά- κριβη κόρη του, την χαϊδεμμένη του Φανή.

Ο Έρρίκος Ντεβό, έτσι λεγότανε ό υποψήφιος γαμβρός, είχε εισόδημα κομμά τριανταριά χιλιάδες λίρες και ένα πολύ εύθυμο χαρακτήρα.

Είχε δει τη φωτογραφία της Φανής και την έρωτευθηκε εύθύς. Σήμερα τόν πρώι λοιπόν θάρχοτανε ό λαμπρός αυτός νέος.

Αυτά περίπου έγγραφε ή θεία Γερτρούδη γεμάτη χαρά γιατί επί τέλους βρήκε ένα «τέλειο» νέο που θά μπορούσε να κάμει εύτυχι- σμένη την λατρεμμένη της άνεμιά.

Μόλις λοιπόν ό κ. Πετρουσκέν άνήγγειλε τόν χαρισόσυνο νέο, ή ελληνοοριμανδική βίλλα έγινε άνω-κάτω. Καθαρισματα, ξεσο- νισματα, τού σαλονιού, της τραπεζαρίας, διόρθωμα τού κήπου, προε- πομασίες για τόν πρόγευμα τού έκατομμυριούχου και «εύθυμου» γαμβρού και χίλιες δυό άλλες προετοιμασίες για να θαμπαρώσει τόν μάτια του. Η γρηά Μελανία, ή υπηρέτρια δέν ήξερε από πού ν' άρχισι και πού να τελειώση, ό κηπουρός δέν είχε καιρό να σηκόση τόν κεφάλι, ό δέ κ. Πετρουσκέν και ή κόρη του γυροόταν σαν τρελλόι χωρίς να κάμουν τίποτε.

Επί τέλους τόση ήταν ή ταρχαή μέσ' στη βί- λα αυτό τόν πρώι όστε ένας λοποδύτης, ναί ένας λοποδύτης κατώρθωσε να μη χωρίς να τόν άν- τιληφθούν.

Τήν ώρα όμως που σκεπτότανε να φύγη φορ- τωμένος από διάφορα πολύτιμα άντικείμενα και μερικά άλλα μικρά πράγματα που κράτησε για έν- θυμιο, άκουσε βήματα και έτρεξε να κρυφθί μέσα σε μία ντουλάπα που βρισκότανε κάπου εκεί...

Μά ή ώρα περνούσε, όλοι ήταν έτοιμοι και ό γαμβρός άκόμη να φανή.

Τό τραίνο τού Παρισού φθάνει στο Ντρέ στις 10.43. Τό όρολόγι έδειχνε 11.35, επειδή δέ ή βίλλα απέχει είκοσι λεπτά από τόν σταθμό, ό Έρ- ρίκος Ντεβό έπερε να νάι τώρα εκεί. Τι συνέ- βαινε λοιπόν;

Γιατί αυτή ή άγροπορία; Μήπως έχασε τόν τραίνο; Ω! τότε δυστυχία! Όλη αυτή ή πρωινή έτοιμασία δέ θά χρησίμευε σε τίποτε.

Έξαφνα, ένθ σκεπτικός τρυγούσε ό κ. Πε- τρουσκέν, άκουσε τή ντουλάπα να τρίζη.

— Περιέργο! σκέφτηκε, πώς τρίζει μ' αυτή την ύρρασία!

Και διευθύθηκε προς τήν ντουλάπα.

Δέν πρόφθασε να την καλονοίξη και ό λοπο- δύτης βρέθηκε έξω μουρμουρίζοντας κάποιες άσυ- νάρτητες λέξεις.

Έξετάζοντας τόν ξένο ό άγαθος εισοδηματίας έμεινε κατ' άρχάς σαν σαστισμένος όπως ήτο έπό- μενο.

Έξαφνα όμως τού ήλθε μία ιδέα και άρχισε να κτυπά τή χείρα ξεκαθισμένος στα γέλοια και τρελλός από τή χαρά.

— "Α! "Α! αυτό είνε θαυμάσιο! Έξαισιο!

"Υπέροχο! Χά! Χά! "Η καλή μου Γερτρούδη μούγραφε πώς είσθε ένας φαρσέο μ' α! αυτό δέν τόν είχα σκεφθεί ποτε... "Αχ! πόσο είσθε έξυπνος, χαριτωμένος...

"Ηχηρά γέλοια με πασιμαδικές κινήσεις άκολούθησαν τά λόγια του.

Ο λοποδύτης τάχασε κυριολεκτικώς. Δέν ήξερε τι να ύποθέση. Τόν παραγνώρισαν; Τόν κοροϊδεύαν; "Η βρισκότανε μπρός σ' ένα δραπέτη φρονοκομείου;

Πιό μεγάλη ήταν ή έκπληξι του όταν άκουσε τόν εισοδηματία να τού λέγη...

— "Α! κατάλαβα! "Ηλθατε εδώ τήν ώρα που είμεθα όλοι ά- σχολημένοι στις πρώινες προετοιμασίες. Δέν βρήκατε κανένα να σας υποδεχθί και τότε σκεφθήκατε αυτή την έξυπνη φάρσα να κουφθήτε στη ντουλάπα. "Α! Μά είσθε έκτακτος! Αυτή ήταν μία πολύ καλή φάρσα. Ναι, θά τή διηγούμαι πάντα!...

Ο λοποδύτης ήταν έξυπνος, και κατάλαβε εύθύς πώς ήταν θύμα κάποιας παραγωγίσεως. Σκέφθηκε λοιπόν να κρατήρη καλώς τή θέσι του.

Κάθησαν στο τραπέζι για τόν πρόγευμα, πήραν τόν καφέ τους και έπειτα έκαμαν τόν γύρο της βίλλας.

Ο ά-λόγισμος λοποδύτης φινότανε πολύ εύγενής, λεπτός, εύθυ- μος, «τοπό κόσμου».

"Η Φανή ήταν τρελλή από τή χαρά της και ό πατέρας μπορούσε να όρμισθί πώς ή κόρη του θύταν ή πιο εύτυχιμένη γυναίκα τού κόσμου.

Ο δηθεν γαμβρός έμεινε λίγη ώρα άκόμη μαζί τους και χωρί-

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΙΝΥΧΤΩΝΕΙ

(Από τὰ τελευταία του ποιήματα)

Αίφρανο πέπλοι από ψηλά
τή γή τρύγουν με σκοτάδι.
— Ω! πώς σταλάζει στην ψυχή
βαρὺ τὸ βράδυ!

"Η έκκληραίοτα τὸ βο ποθ
πλάκα— θαυραίες τάφου σμημάδι,
— Ω! πὸς σταλάζει στην ψυχή
βαρὺ τὸ βράδυ!

Τῆς φωτωμένης μονομουλιᾶς
γέισαν κατὰ τὸ γόμα οἱ κλάδοι.
— Ω! πὸς σταλάζει στην ψυχή
βαρὺ τὸ βράδυ!

"Ὡς και ή θάλισσα; κερνή
κερφή, άκίνητη σαν λάδι.
— Ω! πὸς σταλάζει στην ψυχή
βαρὺ τὸ βράδυ!

† Γ. Τσικέπουλος

ΣΑΤΙΡΙΚΑ

Τὰ κεφάλια τού Γένους και τού Κρίτου.
"Ο βουλευτι; κι ό διάσολος. Τά πιασαν
όλα τὰ πόσι. "Νοῦς, καρδιά, δι.ά του.

Λέσαν τού τὸν τὴν καρδιά τὴν τρεπόσισα.
Να τὸν ομοσφεί να κ' ή ελληνικόσρα,
τόματά τους. Με μίνα μᾶς χιλιάσρα.

"Η σκέψη, νου.α. "Η τέχνη, πατασβούρα.
"Ο ψευδοκατωκίτης κι ό ψηφοσφρος.
Τύγιο κόσμοσρα, μᾶς κατωκατωσρα.

Στὴ γῆ ποὺ πῦναι και προκόβει ό σπόρος
κάθε λογῆς τζοτ.έδον και πειροσάν,
κ' έγώ φητώσωσρα ένταίος ομοδοσῶσρα
μαίρων θυμῶν και ποσρρωσρ ένωσῶσρα.

[Οί καρμὸι τῆς λιπὸθλάσσας]

Κωσῆς Παλαμάς

ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

Μάγι είσταν τὸ φίλακι σου τὸ πρώτο,
Και μουσρομιά φίλταρ είγες τὸ γιγοτ'
Χουσάσθηδον ένα κίτρη τι μαλλιά σου
Και καὺ από Νεραϊδῶ, ή άγκαλι σου.

"Ω! ναί, "Ομοσρῆ μου, ὦ ναί, ποὺ άλλομόσρο μου
Πουλάκι ό Νοῦς, στοῦ πελαγίσιου ὄρμιου
Τά πλάτια ένθ πλανέταιμ ήμροσνηγία,
Στῆς ὄμοσρφιάς σου λαχτ.οίει τὰ δόχια.

Μιά από τὰ μικρά μου γρόδια είγες Κινιά μου
Και μᾶς Βασίλισσά τῆς ή καρδιά μου:
Στῆς θάλοσσάς μου έξοσθα την άγκυλι
Με κίτρη ή με γαλίγη ή άμοσρομυρίε.

Μά τόρα είπές μου, ὦ πῆς μου τι νᾶ κίνο;
Θαρσῶ, πὸς άμομείστω παντ' άπίσω
Στο πῆλοσ τὸν μωτιῶν σου, κ' άποκίνο
Τά μῆρα τὸν φίλιῶν σου.. "Ω τι νᾶ γένο;

[Τραδοῦδια τῆς άκροαλιᾶς]

Γιάννης Περικιλίτης

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Και πᾶλι ναό Μάιος για τῆρῆθ ξενιῆ
και διασκληζει θάλοσσεσ και κίμωπνεσ και βοσπιά.
Στολίξει με τριαντάφυλλα τὰ πόσ'ανθα μαλλιά του
και οίγρη κίρην μωσφωθιάς 'ς τ' άφρατα μάνουλι του,
κρατεί άνθούσρα 'στὰ χείρια του κ' άνθούσπαντοσσοκροπίζει
κ' όσων περιόσι και διαβει έκεί μοσρομυρίε.

"Αχ! Μᾶη, άν σ' άγάπησρα κ' άν σ' άγαπῶ άκόμη,
Ρίξε ὄροσάτα λούλουδα και ατόλιος τὸ γόμα
ποὺ θά διαβῆ ή άγάπη μου—δέν θάλοσ όσων πατήρη
άλλο από ὄσθα και μωτιές τὸ ποδῆ τῆς '! άγγισ.

† Ι. Πολέμης

σθηκε με την ύπόσχεσι ότι θά ξαναήρχετο.
Ο κ. Πετρουσκέν κατανθουσιασμένος έγγραφε τόν ίδιο βράδυ της άδελφῆς του.

«Ο γαμβρός που μᾶς έστειλες, εννε θαυμάσιος! Ξετρελλαθήκαμε όλοι μαζί του. "Ω! Θεέ μου τι έξυπνος που είνε! Και τι άστείος! Χαριτωμένος φαρσέο! "Αφού, φαντάσσο, φεύγοντας μᾶζερε και πήρε όλα τὰ άσημικά μας, στ' άστεια! Για να μᾶς κάμει να τὰ ζη- τάμε! Είμαι κατανθουσιασμένος! . . .»

— Μπᾶ! Περιέργο! σκέφθηκε ή καλή Γερτρούδη διαβάζοντας τόν γράμμα.

«Ο Έρρίκος Ντεβό είμαι βεβαία πὸς δέν πήγε στο Ντρέ γιατί έσπασε τόν πόδι του.

Ωρισμένος γελιέται ό αδελφός μου...
Και πράγματι γελιότανε ό καλός Πετρουσκέν μᾶ τόν κατάλαβε πολύ άγά!

Μετάρφ. Ε. Μακρή

